

Příloha 4.9

Beatrice žije ve světě, kde jsou lidé rozděleni do 5 skupin-frakcí. Doposud žila s rodinou ve frakci Odevzdanosti. V 16 letech si může vybrat, kde prožije zbytek života.

Marcus se postaví na pódium čelem k Sečtělým a Neohroženým a odkašle si do mikrofonu. „Dámy a pánové,“ osloví publikum, „vítám vás na Obřadě volby. Vítám vás v den, kdy vzdáváme čest demokratické filozofii našich předků, která nám říká, že každý člověk má v životě právo zvolit si vlastní cestu.“

Spíš jednu z pěti předurčených, napadne mě. Zmáčknu Calebovi ruku stejně silně, jako ji on tiskne mně.

„Naším dětem je nyní šestnáct let. Stojí na prahu dospělosti a samy se musí rozhodnout, jakými lidmi chtějí být.“ Marcusův hlas je slavnostní. Každému slovu přikládá stejnou váhu. „Již před řadou desetiletí si naši předkové uvědomili, že za znesvářený svět nelze vinit žádnou politickou ideologii, náboženské přesvědčení, rasu ani národní hrdost. Dospěli k názoru, že na vině je pouze lidská povaha – sklon lidstva páchat zlo, ať už v jakékoli podobě. Proto rozčlenili společnost do frakcí, jejichž účelem bylo vymýt ty lidské vlastnosti, které byly považovány za příčinu celosvětového sváru.“

Přesunu zrak k mísám uprostřed sálu. V co věřím? Nevím. Nevím. Já nevím.

„Ti, kteří přičítali vinu agresi, utvořili frakci Mírumilovných.“

Dotyční si vymění úsměvy. Mají na sobě pohodlný oděv žlutých a červených barev. Pokaždé, když je vidím, připadají mi laskaví, milující, bezstarostní. Ale připojit se k nim jsem nikdy doopravdy nezvažovala.

„Ti, kteří za viníka označili nevědomost, se seskupili do frakce Sečtělých.“

Vyřadit Sečtělou z mého pole možností bylo to jediné snadné rozhodnutí.

„Ti, kteří za příčinu zla označili pokrytectví, se sloučili do frakce Upřímných.“

Nikdy jsem je neměla ráda.

„Ti, kteří poukazovali na sobeckost, se sjednotili ve frakci Odevzdaných.“

Nesnáším sobeckost. Opravdu.

„A z těch, kteří odsuzovali zbabělost, se stali Neohrožení“.

Ale pořád jsem málo nesobecká. Šestnáct let se snažím, a není to dost.

Nohy mi ochabnou, jako by z nich vyprchal všechn život. Bude to úspěch, jestli se vůbec budu schopna pohnout, až mé jméno vyvolá.

„Našich pět frakcí mezi sebou spolupracuje a žije v míru už dlouhou řadu let. Každá se podle svých schopností podílí na budování společnosti. Odevzdanost

zabezpečuje správu města pod dohledem bezúhonných politických osobností; z Upřímnosti proudí důvěryhodní a schopní zákonodárci; Sečtělост nám posílá inteligentní učitele a vědce; Mírumilovnost nás zásobuje chápavými poradci a opatrovateli; a Neohroženost se stará o ochranu veřejnosti, zevnitř i zvenčí. Působení každé frakce je však daleko širší. Navzájem se obohacujeme v mnoha směrech, které lze vytyčit jen rámcově. Ve své frakci nacházíme naplnění, smysl, život.“

Vzpomenu si na motto, jež jsem četla v učebnici dějepisu. *Nejdříve frakce, potom krev*. Naše frakce jsou víc než rodina, jsou naším jediným pravým útočištěm. Může to vůbec být pravda?

„Mimo ni bychom nepřežili,“ dodá Marcus.

Ticho, které po jeho slovech následuje, je hlubší než jiná tich. Je ztěžklé naší nejhorší obavou, která zastíňuje i strach ze smrti: nikam nepatřit.

„Proto dnešek značí šťastnou událost,“ pokračuje Marcus. „Přišel den, kdy mezi sebe přizveme nové adepty, kteří budou společně s námi pracovat pro lepší společnost a lepší svět.“

Potlesk. Slyším ho jakoby z dálky. Snažím se stát jako socha, protože když nekrčím nohy v kolenou a nehýbu tělem, netřesu se. Marcus čte první jména, ale slabiky od sebe nerozeznám. Jak poznám, že přišla řada na mě?

Šestnáctiletí postupně vykračují z řady a přecházejí do středu auly. První dívka si zvolí Mírumilovnost, frakci, v níž vyrostla. Dívám se, jak její krev kape na hlínu. Dívka se osaměle postaví za sedadla své frakce.

Místnost je v neustálém pohybu. Nové jméno, nová tvář postavená před životní rozhodnutí. Nový nůž, nová volba. Většinou z nich poznávám, ale pochybuju, že by oni znali mě.

„James Tucker,“ řekne Marcus.

James Tucker z Neohroženosti je první, kdo na své cestě klopýtne. Rozhodí ruce a ještě získá ztracenou rovnováhu. Zrudne v obličejí a chvatně se přesune do středu sálu. Když zaujme místo, přelétne pohledem od mísy Neohroženosti k míse Mírumilovnosti – oranžové plameny dosahují do čím dál větší výše, ve skle se odráží modré světlo.

Marcus mu podá nůž. James se zhluboka nadechne – vidím, jak se mu zdvihne hrud' – a s výdechem nůž převezme. S cuknutím si přejede ostřím po dlani a stočí zařatou pěst stranou. Jeho krev dopadne na sklo. Je první, kdo přestoupil k jiné frakci. První přeběhlík. Z Neohroženosti se ozve hlasitý šepot a já sklopím oči k zemi.

Odteď se na něj budou dívat jako na zrádce. Rodina bude mít možnost ho v jeho frakci navštívit, za deset dní v návštěvní hodiny. Ale nepřijdou, protože je opustil. Po

celém domě je bude pronásledovat jeho nepřítomnost, prázdno, které nic nedokáže zaplnit. Pak uplyne čas a rána se zacelí, jako když se z těla odejme orgán a vzniklou dutinu vyplní tělesné tekutiny. Lidé prázdnotu dlouho nestrpí.

„Caleb Prior,“ oznámí Marcus.

Caleb mi naposledy stiskne ruku. Za chůze se za mnou ještě ohlédne a dlouze se mi podívá do očí. Dívám se, jak se jeho chodidla ubírají do středu sálu, jak jeho ruka neochvějně přejímá od Marcuse nůž a obratně jej noří do druhé dlaně. Pak zůstane stát, zatímco v dlani se mu sbírá krev a jeho ret se zarazí o zuby.

Vydechne. Pak se nadechne a natáhne ruku nad mísu Sečtěllosti. Jeho krev skapává do vody a barví ji do ještě temnější rudé.

Slyším mumláni, které přechází v pohoršené výkřiky. Stěží dokážu udržet myšlenky. Můj bratr, můj vždy nesobecký bratr, a přeběhlík? Můj bratr, zrozený pro to, aby se odevzdal, přechází k *Sečtělým*?

Když zavřu oči, vybavím si hromadu knih na jeho stole a to, jak si po talentové zkoušce otíral roztřesené ruce o kalhoty. Jak to, že mi nedošlo, že když mi včera říkal, abych myslela také na sebe, dával tím současně radu i sám sobě?

Přejedu pohledem po skupině Sečtělých – vyměňují si samolibé úsměvy a šfouchají do sebe. Odevzdaní, obvykle tak tiší, si nyní znepokojeně šeptají a upírají pohledy na frakci, která se stala naším nepřítelem.

„Promiňte,“ ujme se slova Marcus, ale dav ho neslyší. „Ticho, prosím!“ musí zakřičet.

Místnost se ztiší, ale někde pořád něco zvoní.

Zaslechnu své jméno a se zachvěním vykročím k místu osudové volby. V půli cesty jsem přesvědčena, že se rozhodnu pro Odevzdanost. Umím si to představit. V duchu vidím, jak se časem měním v dospělou ženu v šedých šatech, jak si беру Susanina bratra Roberta za muže, jak o víkendech dobrovolně pracuju pro druhé, jak mě obklopuje klid rutiny, tiché večery strávené u domácího krbu, jistota, že budu vždy v bezpečí, a když ne dost dobrá, jistě lepší, než jsem teď.

Uvědomím si, že zvoní jenom v mých uších.

Pohlédnu na Caleba, jenž teď stojí za Sečtělými. Opětuje můj pohled a slabě pokývne na znamení, že ví, na co myslím, a že mi dává svůj souhlas. Můj krok znejistí. Jestli Caleb nebyl pro Odevzdanost dost dobrý, jak bych mohla být já? Ale mám na výběr, když Caleb odešel a zůstávám už jenom já? Rozhodl to za mě.

Stisknu čelist. Budu dítětem, které zůstane; tohle musím pro rodiče udělat. Musím.

Marcus mi podá nůž. Podívám se mu do očí – jsou tmavě modré, zvláštní barva – a nůž si vezmu. Pokyne mi a já se obrátím k mísám. Oheň Neohroženosti a kameny Odevzdanosti mám po levé ruce, jednu mísu před a druhou za sebou. V pravé ruce sevřu střenku nože a přiložím čepel na dlaň levé ruky. Zatnu zuby a říznu. Rukou mi projede bolest, ale skoro ji nevnímám. Obě ruce si přitisknu k hrudi. Trhavě vydechnu.

Otevřu oči a rozhodím ruce. Má krev dopadne na koberec mezi dvěma mísami. Se vzdechem, který už v sobě nedokážu déle potlačovat, natáhnu ruku před sebe a kapky mé krve zasyčí na žhavých uhlících.

Jsem sobecká. Jsem statečná.

ROTH, Veronica. Divergence. Praha: Albatros, 2012. S. 34-38.